

Zaklínačka koní

Nespoutaná magie I.

TAMORA PIERCE

ZAKLÍNAČKA

KONÍ

Nespoutaná magie I

TAMORA PIERCE

 CIPRESS

Brno

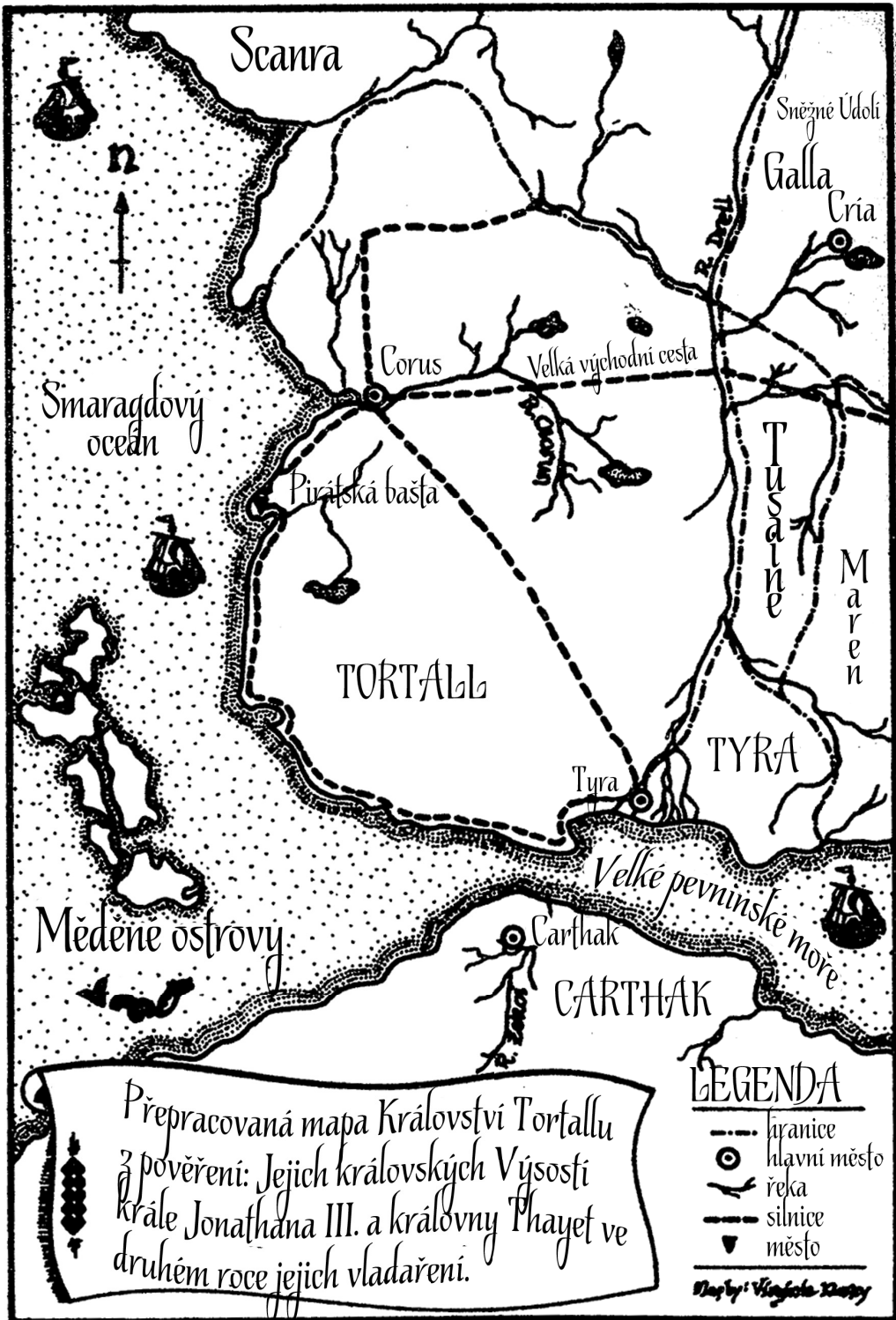
2014

Věnuji Raquel, Vlčí sestře,
a Tas s Koňským srdcem, díky nim se mé
srdce otevřelo písňím všech zvířat.

OBSAH

1. DÍVKA S PONÍKEM.....	5
2. JESTŘÁB.....	32
3. SMRTONOZI A MEDITACE.....	64
4. KRÁLOVNINA JÍZDA.....	99
5. DIVOKÁ MAGIE.....	135
6. MAGELETA.....	177
7. KÁNÍ SKÁLY.....	220
8. PIRÁTSKÁ BAŠTA.....	256
9. V OBLEŽENÍ.....	289
10. DOSLECHNOUT DOST DALEKO.....	321
11. EPILOG.....	356

Scanra

Sněžné údolí
Galla Cria

Smaragdový oceán

Corus

Velká východní cesta

Pirátská bašta

Tusaňe

Maren

TORTALL

TYRA

Tyra

Měděné ostrovy

Velké pevninské moře

Carthak

CARTHAK

LEGENDA

- hranice
- hlavní město
- řeka
- silnice
- město

Děly: Věstařka Dany

Přepřacovaná mapa Království Tortallu z pověření: Jejich královských Výsosti krále Jonathána III. a královny Thayet ve druhém roce jejich vládařeni.

1. DÍVKA S PONÍKEM

Každý rok koncem března se v Críe, hlavním městě Gally, konal velký trh. A stejně jako tisíce dalších ve Východních zemích i Onua Chamtongová sem přijela za obchodem: v jejím případě to byl nákup poníků. Tento rok měla na starosti ještě další obchod a zatím ji nepotkalo žádné velké štěstí. Na konci pátého dne trhu se zdálo, že pomocníka, kterého potřebuje, snad nikdy nenajde. Vyhlídka, že bude muset odcestovat se svými zvířaty na jih sama, bez nikoho, kdo by jí pomohl, nebyla právě příjemná.

„Promiňte, jste obchodnice Onua?“ oslovilo ji děvče, na pohled plaché, venkovského původu. „Slyšela jsem, že si chcete někoho najmout. Mně–“ odmlčela se a po chvíli pokračovala, „–to jde se zvířaty, se všemi zvířaty.“ Čekala, až si ji Onua prohlédne: děvče v zelených vlněných šatech, dost krátkých, aby pod nimi vykukovaly kamaše a vysoké boty. Na útlá ramena jí spadaly

hnědé kadeře svázané šátkem. Podle jemných, plných úst vypadala zranitelně; zato brada byla jednoznačně sveřepá. Na zádech jí visel toulec plný dlouhých šípů, nenatažený luk svírala v ruce.

„Ten je tvůj?“ zeptala se obchodnice a ukázala na luk.

V modrošedých očích se zablýsklo. „Jinak bych se ho neodvážila nosit.“

„Hm. Natáhni na něj tětivu.“ Děvče zaváhalo. „Přesně jak jsem si myslela,“ ušklíbala se Onua. „Tak čí je?“

Dívka vytáhla ze šerpy stočenou tětivu. Obratně ji nasadila na jeden konec luku a ten si opřela o nohu. Zvedla volný konec tětivy, ohnula horní část luku a s lehkostí na něj tětivu nasadila. S připraveným lukem pevně v rukách se otočila k Onue bokem, chytila tětivu do dvou prstů a hladkým, nacvičeným pohybem si ji natáhla až k uchu. Až teď si Onua povšimla, že dívka nosí lučištnické chrániče zápěstí a paže.

„Vzala bych si i šíp,“ řekla dívka a zlehka tětivu povolila, „ale určitě bych někoho strefila.“

Onua se široce usmála. „Já žasnu. Takhle natáhnout luk neumím ani já sama.“

Děvče sejmulo tětivu z luku, stočilo ji a uschovalo zpátky. „Ani já jsem to nejdřív neuměla. Musím ji udržovat pružnou, jinak bych to nedokázala ani teď.“

„Co samostříl?“ vyklouzla z Onuy otázka dříve, než si uvědomila: nechci ji najmout – chci ji poslat domů k mámě. Určitě je na útěku.

„Ano, paní. Máme –“ V očích jí něco zajiskřilo. „Měli jsme doma bandity. Držívala jsem stráž u ovcí, a tak jsem se naučila zacházet s lukem i samostřílem. A s prakem,“ – drobně se pousmála –, „ale nechci se chlubit.“

Měli jsme, pomyslela si Onua. Opravila se, protože chce, abych si myslela, že už je z domova nějakou dobu? Anebo domov nemá?

Vedle dívky postávalo veliké zvíře a zkoumalo Onuu velkýma hnědýma očima. Byl to chundelatý horský poník, ocelově šedá klisna. Byla kulatoučká a dobře vyhřebelcovaná a jako nic nesla dva velké vaky.

„Tvoje?“ Děvče přikývlo. „Kolik bys za ni chtěla?“ Onua ukázala za sebe k ohradě plné poníků. „Jsem tu na trhu.“ „Ponuku bych nemohla prodat. Je to moje rodina – jediná rodina, kterou mám.“

Onua znovu spatřila záblesk potlačovaného žalu.

„Jak se jmenuješ?“ K'miri zastrčila prsty do váčku naplněného práškem, známým jako „světlík“.

„Daina, paní,“ zněla tichá odpověď. „Veralidaina Sarrasri.“

Když Onua použila svůj kouzelný Dar, prsty ji ve světlíku zasvědily. „Kolik je ti let, Daino?“

„Patnáct.“ Kolem dívčiny tváře se rozlila aura červeného ohně, kterou viděla pouze Onua. Byla to dobrá lež – musela cestou hodně cvičit, pomyslela si obchodnice jízlivě – ale byla to lež. Vypadala tak na třináct.

„Odkud jsi?“

„Sněžné Údolí, nahoře na severu. Asi dva týdny chůze.“

Žádná červená záře – říkala pravdu. Onua si povzdechla. „Jsi na útěku? Z domova, od zlého pána –“

„Ne, paní.“ Jemná ústa se zachvěla. „Nemám rodinu – jen Ponuku.“

Ani tentokrát žádná červeň. Onua si otřepala prášek z ruky. „Jsem Onua Chamtongová z K'miri Raadeh.“

Daina vypadala zmateně. „K-k – co?“

„K'miri jsou lidé z východu. Raadeh je jméno jednoho z k'mirských kmenů.“ Bezradnost z Daininy tváře vymizela jen trošku. „Na tom nesejde. Říkáš, že ti to jde se zvířaty.“ Odvedla děvče do ohrady. Uvnitř se potloukalo sedmadvacet chundelatých poníků všech barev a velikostí.

„Kupuju koně. Měla jsem pomocníka, ale zdejší obchodník s koňmi mu nabídl lepší práci a já mu nechtěla bránit. Kdybych si tě najala – ale zatím jsem neřekla, že to udělám – pomohla bys mi je odvést na jih. Jsou to tři týdny chůze – jestli někde nezapadneme do bahna, jestli nás nepřepadnou lupiči a jestli stihneme vyrazit před všemi těmi lidmi tady, než se vydají na další trh. Šly bychom jen já a ty a můj pes Tahoi. Co kdybys tam zašla a prohlédla si je? Chci vidět, jak ti to s nimi půjde.“ Daina se ohlédla na svou klisnu Ponuku. „Ani se nehni, a žádné kousání,“ poručila jí přísně a přelezla přes ohradu.

Ta chudinka už musí být pěkně dlouho sama, když mluví s klisnou, jako by jí mohla odpovědět, pomyslela si Onua. Sedla si na břevno ohrady a dívala se.

Poníci sledovali, jak mezi nimi Daina prochází. Uši sklopené dozadu. Zdálo se, že ti, kteří k ní byli nejbliž, se rozmýšlejí, jestli bude lepší ji kousnout nebo nakopnout.

Když k ní zezadu přiklusal žlutý hřebec, vůdce stádečka, dívka se otočila, položila mu obě ruce pod čenich, zvedla mu hlavu a zadívala se mu do očí. „Ne, pane,“ řekla mu pevně. „Nebudu trpět žádné tvé triky. Možná jsem člověk, ale hloupá nejsem.“ Hřebec se pokusil postavit na zadní. Udržela ho však na zemi, potom mu jemně foukla do nozder, aby ho seznámila se svým pachem. Přešlápl, nervózně se ošil – a potom sklonil hlavu v podřízení.

Bohové všech koní, pomyslela si Onua. Ona si buduje dominanci nad ním i celým stádem!

Za mnoho let práce s koňmi nic podobného neviděla. Toto plemeno bylo proslulé svou prchlivou povahou (jeden z důvodů, proč je pro své zaměstnavatele nakoupila). Ona si s nimi vybuchovala mír – alespoň v rámci možností – s použitím síly, důvtipu a úplatků. Všichni lidé od koní to tak dělali. Ale tohle dítě bylo jiné: Daina se chovala k hřebci, jako by sama byla poník, dominantní poník.

Nelhala o své rodině ani o tom, jestli utekla – jen o tom, kolik je jí let. Když ji nechám jít, může se dostat do potíží. Kolem je příliš mnoho dravců, kteří pátrají po hezkých dívkách jako ona. Moje cesta není dvakrát bezpečná – ale co dneska je?

Sledovala dívku, jak prochází mezi poníky a po každém z nich přejíždí rukama. Dávala jim z kapes kousky jablek a cukru. Onua měla radost, že děvče umí jednat se zvířaty i normálně. Jedna taková ukázka jejího umění s hřebcem byla víc než dost.

„Jezdíš?“ zavolala.

Daina přešla k ohradě. „Trochu. Většinou bez sedla, ale umím ho používat a vím, jak se postarat o postroje.“

„A co lovení, rybaření, stopování?“

Úsměv jí zalil příliš vyzáblou tvář a příliš unavené oči. „To všechno dělám – musela jsem, abych se sem dostala. Lidem po cestě se nedalo věřit. Někteří vypadali jako – banditi.“

Když Daina přelezla zpátky přes ohradu, do očí se jí vrátil původní stín: zármutek, usoudila Onua, ale také hněv. „Už jich máš dost?“

Děvče zavrtělo hlavou. „Dojdu si pro jeden olej a pro tampon. Ten jahodový má v uších roztoče.“

Není to nic hrozného – když to vyléčím teď, nerozšíří se to na stádo.“ Došla k šedé klisně, která byla evidentně nevrlá, a otevřela jeden z jejích vaků.

„Jak víš, že mi můžeš věřit?“

Daina pokrčila rameny. „Nevím. A jak víš, že můžeš věřit ty mně?“

„To byl vtip?“ Onuin hlas zněl přísně, ale oči se jí smály. Její poslední dva pomocníci neměli vůbec smysl pro humor.

Daina se na ni v mžiku usmála a vyhoupla se do ohrady, v ruce hliněnou lahvičku a tampony. Onua s úžasem sledovala, jak jahodový valach přiklusal k děvčeti. Kdyby jí ještě toho rána někdo řekl, že jeden z jejích svěřenců si dobrovolně nechá čistit ucho, asi by smíchy pukla.

Neměla bys to dělat. Je to ještě dítě. Víš, co se říká – není kouře bez ohýnku. Ale moje kouzla nás přes noc udrží v bezpečí a ona umí slušně zacházet s lukem. „Daino!“ zavolala.

Děvče bylo s valachovýma ušima hotové. Přišlo k ní. „Ano?“

„Řeknu ti to hned – slyšela jsem v poslední době mnoho divných historek o netvorech v divočině, kteří napadají pocestné. Tvorové z legend, říká se.

Sama jsem žádné neviděla, ale to neznamená, že neexistují. Jsi si jistá, že se ke mně chceš přidat?"

Daina pokrčila rameny. „Taky jsem ty zvěsti slyšela. Ale potřebuju práci, paní. Když potkáme netvory, potkáme je. Mou rodinu vyvraždili a můj domov vypálili ti lidští.“

„Tak dobrá, pak máš práci,“ řekla K'miri. „Ty, já a můj pes odvedeme stádo na jih, jak jsem řekla. Mám Dar a dokážu nás všechny ochránit přes noc. Dostaneš dva měďáky za den a na konci jako příplatek dva stříbrné. Platím všechny náklady a o práce se podělíme. Žádné pití, žádné drogy. Jestli mě na cestě opustíš, budeš si přát, aby ses nikdy nenarodila.“ Daina se zasmála. „Na konci cesty – uvidíme. Jdeme do hlavního města Tortallu –“ Dívčina tvář se rozjasnila. „Kde je Královou pobočnicí žena – rytířka? A kde berou do armády dívky? Do toho Tortallu?“

„Vidím, že ani tobě se historiky nevyhnuly,“ zamumlala K'miri. „No, do běžné armády dívky neberou – jen do Královniny jízdy. Proč – chtěla by ses stát vojákem?“

Daina zavrtěla hlavou. „Já ne. Ale jestli berou dívky do armády, možná se u nich může dívka stát i podkoním nebo pracovat někde kolem tá-

bora, nebo něco takového.“ Oči měla plné bolestné naděje.

„Náhodou nechávají dívky pracovat u koní – nebo aspoň mě nechali. Já se starám o koně pro Jízdu.“

„Propána,“ zašeptala dívka. „Udělám, cokoli budeš chtít, když mě přijmeš –“

Onua, dojatá Daininou dychtivostí, položila dívce ruku na rameno. „Uvidíme. Když se to nepovede, postarám se, abys dostala nějakou jinou práci. Nenechám tě na holičkách. Zní to férově?“

Daina rázně přikývla. „Ano, paní Onuo.“

Onua k ní natáhla mozolnatou ruku. „Pak ruku na to. A přestaň mi říkat ‚paní‘. Jmenuji se Onua.“

Daina ženin pevný stisk opětovala. „Onua Chamtongová z K'miri Raadeh,“ řekla. „Pamatuji se.“

Onua se usmála. „Velmi dobře. A teď, snese se tvá Ponuka s ostatními?“

„Nevím, proč by neměla.“ Daina sňala z Ponučina hřbetu vaky a sedlo.

„Dej si věci k těm mým,“ ukázala Onua do rohu na hromadu zakrytou plachtou. „Budou v bezpečí – tihle poníci jsou lepší než hlídací psi.“

Daina zavedla Ponuku do ohrady a dala si své tlumoky k těm Onuiným. Právě včas zastavila Ponuku, která se chystala kousnout žlutého

hřebce a následně i nakopnout červeně vavřínovou klisnu. „Budeš se chovat slušně,“ nařídila svému poníkovi. „A myslím to vážně.“

Ponuka šlehla ušima dozadu a zkusmo zvedla zadní nohu. Daina se sklonila a zašeptala jí něco do ucha. Klisna zafrkala a postavila se na všechny čtyři s výrazem nevinným jako letní obloha.

„Cos jí řekla?“ zeptala se Onua, když pouštěla děvče ven z ohrady.

„Řekla jsem jí, že ji prodám tomu chlapovi, co támhle na náměstí prodává karbanátky.“

Onua se zasmála. „Tuhle fintu zkoušela moje matka na mě. Podívej – chtěla bych tě seznámit se svým psem Tahoiem.“ Přiložila prsty ke rtům a dvakrát krátce zahvízdala. Obrovské zvíře se vyřítilo zpoza zadní strany ohrady a prokličkovalo mezi poníky, vyhýbajíc se kopytům a zubům s lehkostí dlouholetého cviku. Dalším lehkým skokem pes překonal ohradu a s vyplazeným jazykem se posadil Onue k nohám. Sahal své paní až po boky a jeho tělo pokrývala vlnitá šedá srst. „Je sám veliký jako poník,“ nabídla mu Daina nataženou dlaň. Pes nespokojeně zabručel a ostražitě očichal její prsty.

„Tahoi znamená v k'mirštině ‚vůl‘. Pozor, je to pes jednoho pána –“ Onua umlkla. Tahoiův mocný ohon začínal mávat do stran. Obezřelý hlídač jejího stáda se proměnil ve štěně, které zajímá jen to, aby potěšilo páníčka: olízal Daininu ruku a vstal, aby jí očichal obličej. „Aspoň to má být hlídací pes,“ pokračovala Onua zamračeně. „Ne domácí mazlíček. Ne pes, který věří každému člověku jako kamarádovi.“

„Neměj mu to za zlé,“ podívala se na ni Daina omluvně. Prsty drbala Tahoie na místě, kam si nedosáhl, a jeho ocas bušil do prachu na zemi. „Zvířata mě prostě mají ráda, to je celé.“

„Hm. Můžete ji ušetřit, Veličenstvo?“ řekla žena Tahoiovi. „Ráda bych si dala něco k snědku a byla ušetřena Vaší přítomnosti. A tvoje nová kamarádka jde se mnou. Hlídej!“ Nasměrovala Dainu pryč od ohrady.

V jednom z kuchyňských stanů rozptýlených po trhovišti jim Onua oběma objednala bohatou krmí. Když dojedly, vydaly se na prohlídku trhu. Dainu z toho zírání brzy rozbolely oči. Pocházela z chudé horské vesnice a pestrosti, kterou tu potkávaly na každém kroku, nemohla ani uvěřit. „Jak jsi na tom s výbavou?“ zeptala se její nová

zaměstnavatelka. Prohlížela si právě pár vysokých bot v ševcově stánku.

„Jsem v pohodě,“ ujistila ji Daina. I když ji zasáhl varovný pohled K'miri, trvala na svém. „Opravdu. Bylo u nás moc mokro,“ – polkla a snažila se mluvit, jako by byli napadli farmu někoho jiného –, „příliš mokro na to, aby toho shořelo moc, takže mi zůstalo hodně. Šaty, boty, věci na spaní. Opravdu nic nepotřebuju.“ Když viděla, že šedé ženiny oči se dál dívají podezíravě, zvedla ruku: „Přísahám při Bohyni.“

„Tak dobrá. Jen si pamatuj, že je teď mou povinností, abys byla slušně oblečená a vybavená. Nechci, aby o mně lidi říkali, že jsem držgrešle.“

Daina si vzpomněla na bohaté jídlo, které právě spořádala. „Jen je pošli za mnou a já jim to vysvětlím.“

Onua se pousmála. „Dobrá.“

Po návratu udělala K'miri před ohradou prostor na spaní. „Měly bychom jít na kutě,“ odtušila. „Vyrazíme hodinu před úsvitem.“

Daina rozložila svinuté pokrývky, zachumlala se do té své a skrytá pod dekami si svlékla všechno až na košilku. „Onuo?“

Žena už téměř spala. „Ano?“ „Díky.“

Snídani měly studenou: ovoce, sýr a chléb. Když jedly a balily si věci, Onua toho moc nena-mluvila. Rozdělila hromádku otěží a polovinu dala Daině, čímž jí sdělila, že má zapřáhnout do řady polovinu poníků, zatímco ona udělá to-též s ostatními. Pracovaly rychle, zatímco trh se probouzel k životu a ranní vzduch se plnil vů-němi snídání. Když byli poníci připraveni, Onua naložila jejich vaky na první zvíře v každé řadě.

„Ty ji nepřipneš na provaz?“ ukázala Onua na Ponuku, která stála stranou od ostatních, jen v ohlávce a s dopáleným výrazem. Klisna si odfrkla a zatřepala hlavou.

„Bude v pořádku,“ ujistila K'miri Daina. „Takhle je lepší než hlídací pes.“

„Asi to víš nejlíp,“ řekla Onua s pochybami. „Tak je pojďme vyvést.“

K'miri vyvedla koně z trhoviště proti proudu přicházejících. Už byly na otevřené cestě, když zastavily na dopolední přestávku. Onua vydo-lovala z kapsy dvě jablka a jedno podala Daině. „To je pro tebe,“ nařídila. „V koši mám další pro poníky. A mimochodem, asi jsem tě měla varo-vat – po ránu jsem nabručená jako medvěd. Je lepší na mě nemluvit – mohla bych ti ukousnout hlavu. Nevzala sis to osobně, vid'?“

Daina si opravdu začínala myslet, jestli K'miri nelituje, že ji najala. S velkou úlevou se zasmála. „To je dobré. Máma vždycky říká,“ – rty se jí narovnaly –, „máma vždycky říkala, že do oběda se se mnou nedá vydržet.“

„Chybí ti,“ poznamenala Onua vlídně.

Daina ukroutila z jablka stopku. „Ona, děda, naše farma –“ Tvář jí posmutněla. „Ti bandité mi sebrali celý život. Zachránila jsem věci, jako oblečení a jídlo, ale o celou rodinu jsem přišla, kromě Ponuky. Neušetřili by ani ji, kdyby právě nebyla pryč se mnou.“ Zvedla se. „Promiň. Nechtěla jsem –“

„O tom mluvit?“ zeptala se K'miri. Daina přikývla. „Ale to musíš, abys své vzpomínky zbavila toho jedu.“ Děvče pokrčilo rameny. „Dobrá, ale nemusí to být právě dnes.“ Zahleděla se ke slunci. „Kolem poledního budeme ve Studených Pramenech, to je dost velká vesnice. Pojdme zkusit zastavit až za ní.“

Onua a Daina byly teď už naprosto probuzené, stejně jako jejich svěřenci. Povykovali u každé zatačky. Naštěstí mnoho z těch, kdo je míjeli, byli obchodníci, kteří horské poníky dobře znali: udržovali si uctivý odstup. Jen Ponuka, která

jako by si uvědomovala, že jakmile začne zlobit, půjde do spřežení, kráčela vedle Dainy pokorně jako beránek. Svou prudkostí dovedla obdařit okolostojící jen tehdy, když jevíli příliš velký zájem o to, jak dobře jsou k sobě poníci přivázaní.

Daina obcházela zvířata jedno po druhém, mluvila na ně, prosila i lichotila. Opakovaně jim vysvětlovala, proč chce, aby následovali Onuu a při tom nedělali neplechu. A poníci ji jeden po druhém poslechli, jako by dokázala oslovit jejich lepší já. Někdo by řekl, že tato stvoření žádné lepší já nemají, ale Daina – jak řekla Onue – zjistila, že většina zvířat poslouchá, když mají pocit, že je s nimi všechno tak, jak má být.

Onua se snažila poníkům a koním něco vysvětlovat už osmadvacet let, aniž by kdy dosáhla úspěchu, jaký u nich měla tahle třináctiletá dívka. Jak to jen dělá? uvažovala K'miri v úžasu. Jsou to poníci, u všech bohů. Jsou to nesmírně chytrá zvířata, ale nemyslí, aspoň ne tak jako lidé.

Za vesnicí Studené Prameny stálo ve stínu jilmů odpočívadlo u jednoho z pramenů, podle nichž vesnice dostala jméno. Ženy uvázaly zvířata a posadily se ke společnému obědu složenému z chleba a sýru.

„Vždycky mi řekni, když budeš unavená,“ řekla K’miri Daině. „Jakmile se dám do pohybu, dovedu jít celé hodiny.“

„Jsem v pořádku,“ odvětila Daina. A byla to pravda. Bylo příjemné být na čerstvém vzduchu, daleko od města. „Je to snazší, než bylo dostat se až sem. Cesty byly rozbahněné, však víš – po jarních záplavách.“

„Už jsi někdy byla v Críe?“

Daina zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem neviděla větší vesnici než Sněžné Údolí, až do včerejška.“ Povzdechla si. „Jak mohou lidé takhle žít, tak namáčkání na sobě?“ Onua pokrčila rameny. „Lidé z města. Jsou prostě jiní, to je celé. Dívají se na tebe přes ty své zvednuté nosy, jako bys vyrostla v chlívě.“ Vstala na nohy a protáhla se. „Když se nic nepokazí, dostaneme se do tmy do Kotliny přání – tam se utáboříme. Jde nám to výborně, díky tobě.“ Daina se na ni zmateně podívala. „Mně?“

„Takhle rychle jsem z tržiště za šest let obchodování ještě nikdy nevypadla. To je tvá práce. Musíš mít Dar – i když jsem nikdy neslyšela, že by ho někdo používal právě takhle.“

Daina se rozesmála. „No tohle! Mám na zvířata talent, ale žádný Dar. Mamka –“ Zarazila

se a pak se přinutila pokračovat. „Snažila se mě vyučovat, ale já se to nikdy nenaučila. Neumím ani rozdělát oheň, a kdo má Dar, umí to už jako mimino. Byla hrozně zklamaná. Myslím, že chtěla, abych šla v jejích stopách.“

Onua pohládila děvče po vlasech. „Matka na tebe bude pyšná, ať se vydáš jakoukoli cestou, Daino. Ještě tě moc neznám, ale tohle musí být jasné každému.“

Daina se na ni usmála. „Díky.“

Ještě pár chvil seděly tiše, až si Onua na něco vzpomněla. „Viděla jsem, jak natahuješ luk, ale vlastně nevím, jaký jsi střelec.“

Daina pokrčila rameny. „Dobrá.“

„Nevadila by ti malá ukázka?“

Daina vstala a vzala ze svých věcí luk. „Řekni cíl.“ Dřevo bylo prohráté od slunce a ochotně se pod tětivou ohnulo. Párkrát natáhla tětivu až k uchu, aby si uvolnila svaly.

Onua se rozhlédla a uviděla ohradu, která by mohla dobře posloužit jako cíl. Ležela dobře v dostřelu tak mohutného luku, ale nebyla tak blízko, aby se Daina cítila uražená. Došla k ohradě, přišpendlila k ní nožem svůj kapesník a vrátila se zpět. „Co třeba tři šípy?“

„Dobře.“ Daina už si do tětivy zahákla jeden šíp, na zádech měla připravený toulec. Pečlivě si srovnala nohy a lehce natáhla tětivu, zatímco se plně soustředila na cíl. Když vypustila šíp, letěl rovně a přímo. Následovaly dva další.

Onua jen vydechla.

Všechny tři šípy byly úhledně vyrovnané přímo uprostřed jejího kapesníku. Jejich špičky byly zabodnuté tak hluboko, že si musela pomoci nožem, aby je vytáhla.

„Řekla bych, že tohle je další věc, na kterou máš talent,“ poznamenala, když jí Daina přišla pomoci.

„Děda to říkal,“ pokrčilo děvče rameny. „Nakonec to dopadlo dobře. Začaly ho tak bolet kosti, že nedokázal natáhnout tětivu na luk, a tak jsem všechny úlovky nosila já.“

Žlutý hřebec zavolal svou výzvu na mýjejícího tažného koně a vzepnul se, hrabaje předníma ve vzduchu. „Pro všechno na světě!“ zakřičela Daina rozhořčeně.

„Copak z tebe člověk nemůže spustit oko, aby ses nezačal předvádět?“ Doběhla k hřebcově hlavě, stáhla ho zpátky na všechny čtyři a držela ho, dokud je tažný kuň klidně neminul.

Onua k nim přišla s úsměvem na rtech: „Je čas vrátit se do práce.“

Ještě dlouho před setměním je Onua dovedla z dohledu silnice do travnaté kotliny ukryté ve stínu stromů. Bylo jasné, že tu zastavují i další cestovatelé: ohniště lemované kameny, hromady dřeva na oheň ukryté v suchu pod přístřeškem.

„Hodíme si mincí, kdo zkontroluje poníky,“ navrhla Onua. „Klíšťata, kamínky a všechno ostatní. Kdo vyhraje, může vykopat jámu na latrínu a nachytat ryby.“

Daina se zamyslela. „Já bych raději zkontrolovala poníky.“

Onua vycenila zuby v úsměvu. „Domluveno – já mám chuť si teď trochu zarybařit.“

Daina se s úsměvem dala do práce. Nemělo smysl poníky pečlivě hřebelcovat, dokud jsou na cestě, ale zbavila je nejhorších spletců a zkontrolovala jim kopyta. Bylo třeba znovu ošetřit uši jahodového valacha kvůli roztočům a Ponuka s Tahoiem na svých výpadech mimo cestu nachytali klíšťata.

Dívka právě skončila, když se Onua vrátila se dvěma tučnými pstruhy. „Myslíš, že nám budou stačit?“ zeptala se K'miri a zvedla ryby do vzduchu.

„Bohatě. Jsem tak unavená, že nesním víc než pár soust.“ Daina viděla, že Onua má mokré vlasy a tvář zrudlou drhnutím. „Dá se tam bezpečně umýt?“

„Když budeš rychlá.“

„Na loudání je moc velká zima.“ Zaváhala. „Potřebuješ pomoci s večeří?“

Onua ji odmítla mávnutím ruky. „Tahoi tě pohlídá.“

Voda byla hodně studená. Daina se rychle vydrhla a vyskočila z vody, pociťujíc hlubokou úctu k Onuině odvaze. Večeře – ryba a hrnec kořeněných bílých obilných zrn, kterým Onua říkala „rýže“, – byla horká a vydatná. Jedly beze slova, ale to ticho bylo příjemné a uklidňující.

Po jídle Daina umyla nádobí. Když byla hotová, oheň byl zajištěný, na zemi položená lůžka připravená k ulehnutí. S povzdechem se zavrtala do toho svého. Bylo teploučké a těžká silná podložka na zemi odlehčovala bolestem celého dne. Přihlížela, jak Onua bere několik váčků a připíná si je k opasku.

„Říkala jsem ti, že mám Dar, vid’? Takže teď jdu rozmístit ochranu. Poslední možnost jít na záchod.“

Daina zívla. „Jsem v pohodě, díky.“ Sledovala, jak Onua nakreslila kolem tábora, poníků a všeho ostatního kruh, nejprve solí a poté vodou. Ozýval se tichý zpěv, jak žena potřetí obcházela kruh a přivolávala kouzelné síly, aby chránily jeho obsah. Z ruky jí vytryskl červený oheň, který obešel kruh a uzavřel ho.

„Tohle dělala mamka,“ poznamenala Daina ospale, když byla Onua hotová. „Ale moc dobrá v tom nebyla.“ Bylo snazší mluvit o matce, když byla tak unavená. „Kdyby jí to šlo líp, možná by teď byla naživu.“

„Nebo taky ne,“ řekla Onua a vklouzla pod svou deku. „Vždycky se najde někdo s mocnějším kouzlem. Spousta nájezdníků má své čarodějnice nebo mágy. Proto má každá družina Jízdy alespoň jednoho člena s Darem.“

„Vyprávěj mi o Jízdě. Víím jen to, že přijímají dívky. Oni nejsou jako obyčejní vojáci?“

„Ne tak docela. Říká se jim také ‚zvláštní jednotky‘. Tortall má velké problémy s lupiči a armáda je moc velká a pomalá. Lupiči udeří a zase ujedou. Abys je porazila, musíš se pohybovat stejně. Královna Thayet založila tyto jednotky před sedmi lety. Družiny jsou po šesti nebo

osmi jezdcích, mužích i ženách, na ponících. Teď existuje šest družin, rozmístěných po celém Tortallu. Živí se tím, co jim dá země, a chrání malé vesnice před nájezdníky.“

„Kdo je vede?“

„Hlavním velitelem je královna Thayet. Její strážkyně Buri se stará o každodenní záležitosti, takže titul ‚velitel‘ má ona. Hned pod nimi je černý muž Sarge. Pomáhá jim Králova pobočnice, o které jsi slyšela, Alanna.“ Onua zvedla hlavu a uviděla, že dívka už skoro spí. S úsměvem si přitáhla pokrývku a zavřela oči.

Dainu brzy nato navštívil jezevec. Jakkoli byl velký, neprobudil ji: na noční návštěvníky byla zvyklá. Aniž by se probudila, pohladila zvíře po hlavě. To vděčně vzdychlo a usnulo, čenich přitisknutý k její dlani.

Všimla si ho, když se o něco později probudila, a opatrně se posadila.

„Jsem ti říkal, viděl jsem je. Dvě řady poníků – vezou je do Tortallu, je to celý jmění.“ Hlas, který promluvil, byl hrubým hlasem venkovana.

Daina se natáhla po luku, který ležel vedle ní, a všimla si, že Onua a Tahoi jsou také vzhůru. Pes byl na první pohled podrážděný, pod zvednu-

tými pysky vyceněné zuby, ale nevydával žádný zvuk. Když ji K'miri uviděla, přiložila si prst ke rtům. Daina přikývla a položila si luk na klín. Host v její posteli se nervózně zavrtěl a uklidnil se, až když mu položila ruku na hlavu.

„Když's je viděl, tak kam se poděli?“ Zachrastilo listí, jak se muži kradli roklinou kolem jejich tábora.

„Nejsem čarodějnice, abych uměl hádat! Vypadá to, jako by nadobro zmizeli.“

„Sklapni. Asi si našli nějakou farmu, anebo jsou už někde v tahu. Pojď se vrátit k ostatním.“ V novém hlasu zaznívala autorita; ostatní něco mumlali, ale poslechli.

Už byli pár minut pryč, když se Daina uklidnila dost na to, aby položila zbraň. Tahoi olízl Onue tvář a zavrtěl ocasem.

„To je dobré,“ zašeptala Onua. „Když budeme tiše, nikdo nás neuslyší.“

„Tomu říkám ochrana,“ vydechla Daina. „U máminých kruhů ses nedostala dovnitř, ale věděla jsi, že tam jsou.“

K'miri se zazubila. „Teď víš, jak dokážu projít celou trasu jen s jedním pomocníkem a Tahoiem.“ Zabalila se do dek. „Dobrou.“

Jezevec zamručel, když se Daina uvelebila, a potom jí tiše vstoupil do snů.

„Už je načase, že jsem tě našel,“ řekl. „Víš, jak dlouho jsem tě hledal? Musel jsem dokonce vstoupit do Lidských světů, abych tě vyslídil!“

„Nechci vypadat nezdvořile,“ omluvila se Daina, „ale proč jsi mě hledal? Nemyslím, že bychom se už setkali – nebo ano?“

„Ne tak docela,“ přiznal s rozpačitým odfrknutím. „Víš, slíbil jsem tvému otci, že na tebe dohlédnu. A tak jsem se u tebe zastavil, když jsi byla ještě malá, růžová a hlučná. Pak, když jsem tě zase hledal, jsi byla pryč. Zapomněl jsem, že v Lidských světech plyne čas jinak.“

Kdyby byla ve svém bdělém já, jeho slova, že se znal s jejím otcem, by ji nesnesitelně rozrušila. Ale teď se sám její sen – jako by to nebylo nic důležitého – zeptal: „Tak ty ses znal s mým otcem?“

„Ano, ano, jistě. Ale podívej se – nechci chodit do Lidských světů víc, než je nezbytně nutné. Jestli se chystáš cestovat, musíme být nějakým způsobem spojení.“ Podíval se na svou tlapku a vzdychl. „Vím, že to moc nebolí a že to zase doroste a vůbec, ale stejně to nesnáším. Je to

hnusné.“ A začal okusovat lůžko jednoho ze svých drápů. „Ne, nedělej to – prosím!“ protestovala. „Nemůžu ani pomyslet –“

Dráp upadl. Spadl jí přímo do klína. „Tady. Hlídej si ho, ať se děje, co se děje. Takhle neztratím pojem o čase a dokážu tě vždycky najít. Rozumíš?“

Přikývla a polkla. Okolo tlapky se objevil stříbřitý opar a zase zmizel. V lůžku starého drápu se objevil nový.

„Teď jdi zase spát.“

Ráno Dainu probudil pocit chladu v nohách. Její host, když se snažil vyprostit z její postele, jí je úplně odkryl. Se zívnutím a úsměvem se posadila. Myslet si, že se jí zdálo o jezevci, který se znal s jejím otcem...

V sevřené ruce ale něco měla – velký zvířecí dráp, anebo to tak aspoň vypadalo. Byl celý, bezvadný, a vyrobený z čistého stříbra.

„Bohyně,“ zašeptala.

„Daino?“ Onua už byla oblečená a dělala snídani. „Půjdeme.“ Teď není čas o tom přemýšlet, řekla si a vyškrábala se z postele. A i kdyby byl, ani nevím, co si mám myslet.

Později toho dne kolem širšího konce drápu pevně obtočila řemínek a pověsila si jej na krk. Jen to, že si nebyla úplně jistá, kde se dráp vzal, ještě nebyl důvod si dráp neschovat – jen tak pro jistotu.

2. JESTŘÁB

Týden nato přepluly převozním člunem přes řeku Drell do Tortallu. Daina sledovala vzdalující se břeh Gally a zpytovala své nitro. Měla bych říct Onue celou pravdu, říkala si. (Do té doby už seznámila svou novou přítelkyni s méně bolestnými detaily svého života a zjistila, že Onua měla pravdu – cítila se lépe, když o tom mluvila.) Měla bych jí říct i zbytek – ale nezapověř na mě tak jako ostatní? Možná bude lepší mlčet. To bláznovství, to osočování – všechno je skryto někde hluboko. Možná by to tak mělo i zůstat.

Otočila se dopředu a prohlížela si přibližující se Tortall. Můžu začít znova. Horší než doma, kde mi říkali „bastard“ a opovrhovali mnou, to být stejně nemůže. Nikdo tu neví, že nemám otce, a neví ani tu druhou věc – tu hroznou věc. Nemusejí to vědět.

„Děláš si moc velké starosti,“ prohrábla Onua dívčiny vlasy. „To se vyřeší, uvidíš.“

Ponuka šťouchla Dainu do ramene; Tahoi jí tlapkou zaškrábal na nohu. Jejich a Onuiny obavy jí poskytovaly útěchu. To zvládnou, řekla si, když převozní loď přirazila k přístavišti na tortallském břehu. Mlčet bude nejmoudřejší.

Země za řekou byla směsicí kopců a širokých údolí. Některá tvořila pole a pastviny, většinou se tu však zelenaly lesy. Zdejší města byla od cesty vzdálená a cestovatelů bylo na začátku jara poskrovnu. Jen málo věcí je rozptylovalo od jejich obvyklé rutiny chůze a táboření, jízdy na koních, lovení ptáků nebo ryb k večeři.

Třetí den za řekou přinesl déšť a zpomalil je i zvířata, než se navečer nebe vyjasnilo. Obě ženy zůstaly dlouho vzhůru, jak se snažily zbavit huňaté kožíšky i svou vlastní kůži a šaty bahna.

Dnes poprvé za celou cestu se k Daině v noci nevpřilížilo žádné zvíře. Spala špatně, házela sebou sem a tam, ani bdělá, ani spící. Sny měla mělké a znepokojivé. Zapamatovala si jen jeden: Jezevec na ni čekal ve svém doupěti a upravoval si srst. „Tady jsi. Rád vidím, že dráp tak dobře funguje.“

„Odpusť, pane,“ dala se do řeči.

„Žádné otázky. Děti musejí poslouchat, ne se vyptávat. Dávej pozor.“ Mrkl po ní, aby se ujistil, že ho poslouchá. „Když se budeš pečlivě a dlouho dívat, najdeš nás. Když budeš pečlivě a dlouho naslouchat, můžeš slyšet kohokoli z nás, zavolat kohokoli z nás, koho jen budeš chtít.“ Převalil se na záda a dodal: „Něco tě naučit je šílenství. Měla by sis moje hodiny brát víc k srdci.“

Probudila se chvíli před úsvitem. Nebe bylo šedé, země sychravá, vzduch nakyslý.

„Onuo.“ Když se žena jen zavrtila a něco zamumlala, Daina vstala a zatřásla s ní. „Myslím, že se blíží problémy. Když jsem měla naposledy tyhle pocity, přiběhl z lesa vzteklý medvěd a zabil kováře.“

„Vzteklý medvěd?“ natáhla na sebe Onua v rychlosti šaty a Daina následovala jejího příkladu. „Bohyně, kolik už jsi jich za život viděla?“

„Jeden je víc než dost,“ srolovala svou postel a připevnila ji k vaku. Zvířata byla neklidná a špatně naladěná. Tahoi pobíhal rozčíleně po táboře. Často zastavoval a díval se k silnici, jen aby zase pokračoval v pobíhání.

„Možná další bouře?“ nadhodila Onua po snídani.

„To si nemyslím.“ Daina dala svou ovesnou kaši, které se sotva dotkla, Ponuce. „Bolí mě hlava – tedy bolí není přesné, svědčí mě.“ Větrila v ranním vánku, ale cítila jen vůni vody a rostlin. „Ani vítr není správný.“

Onua se na ni zamyšleně zadívala a potom uhasila oheň. „Půjdeme.“ Uvázala poníky do řady, zatímco se Daina starala o zavazadla. „Na konci dalšího údolí, blízko mokřin, leží léno. Když to bude třeba, požádáme o přístřeší. Ale raději bych to nedělala.“ Natáhla tětivu na svůj zahnutý luk. „Lord Sinthya nemá rád královnu; Jízda se mu hnusí. I tak můžeme přečkat bouři v jeho stájích, zvláště když mu nikdo neřekne, že tam jsme. Když uvízneme v mokřinách, máme problém. S bažinami to moc neumím.“

Daina zahřála luk a natáhla na něj tětivu. S tíhou toulce na zádech se cítila lépe, když vyrazily na cestu. Za dalším hřebenem spatřila široké, mělké údolí, plné rákosí a vody, kde se nedalo nikde ukrýt.

Když dorazily doprostřed zeleného prostoru, vlasy na zátylku měla úplně zježené. Kde jsou

žáby, kde jsou ptáci? žasla, když si udělali malou přestávku. Nevidím tu ani vážky.

Něco ji přimělo, aby se zadívala k lesu, který lemoval vzdálený konec mokřiny. „Onuo!“ Ukázala prstem k lesu přesně ve chvíli, kdy ze stromového porostu vyletěl pták. Byl černý, vypadal jako jestřáb a letěl podivně, jako by byl opilý.

Potom vzduch protnul vřískot, kovový a pronikavý. Ptáka z lesní houštiny pronásledovalo osm obrovských stvoření, která nejdříve připomínala ptáky. Ohromná křídla vířila vzduch, který narážel až do žen a jejich poníků a naplňoval jim nosy tak odporným zápachem, že se Daině zvedal žaludek. Poníci křičeli hrůzou.

Daina se je pokoušela uklidnit, ale sama měla chuť křičet. Byli to netvoři. Žádné zvíře nemá lidskou hlavu a hrud' s ptačíma nohama a křídly. Slunce se jim třpytilo na spárech a peří, které zářilo jako ocel. Napočítala pět samců a tři samice: jedna měla na hlavě korunu z černého skla.

Onua vydala s pomocí dvou prstů hvizd, který byl slyšet přes celé údolí. Když se monstra otočila, aby našla jeho zdroj, jejich kořist zaletěla do porostu rákosí a zmizela. Netvoři přelétali nad

místem tam a zase zpátky ve snaze nalézt černého jestřába, ale bez úspěchu.

„Podívej se na ně,“ zašeptala Onua. „Hledají podle mřížkového vzorce – prohledávají tu část mokřiny ve čtvercích. Jsou inteligentní.“

„A nedokážou jen tak přistát na rovné zemi,“ dodala Daina. „Tyhle spáry se nedokážou narovnat. Musejí létat – chodit neumějí.“

Když netvoři vzdali své hledání, otočili se k ženám. Daina sledovala, jak přilétají, luk – stejně jako Onua – připravený ke střelbě. Útočníci byli celí odporně ušpinění. Když promluvili nebo se zasmáli, odhalili při tom zuby ostré jako břitva a poskvrněné něčím, co Daina jednoznačně určila jako zaschlou krev. Zastavili nad cestou a mávali křídly, aby zůstali ve vzduchu. Šel z nich dusivý zápach.

„Už jsme toho zatraceného špeha skoro měli,“ zavrčel jeden z nich.

„Ale pak jste tu musely začít překážet vy dvě,“ řekl jiný. „Nikdy se nám nepleťte do cesty.“ Zvedl křídla nad hlavu a spustil se střemhlav přímo na ně. Ostatní ho následovali.

„Daino, pal!“ vykřikla Onua: její šíp vyletěl k prvnímu netvorovi, zasáhl ho do křídla a se

zvukem kovu narážejícího na kov se od něj odrazil. Daina zasáhla jednoho ze samců přímo do hrdla. Zřítíl se k zemi s výkřikem, po kterém se jí orosilo čelo.

Onua a Daina dál pálily jeden šíp za druhým, míříce na zranitelné hlavy a hrudníky. Jedna samice málem popadla Dainu za vlasy, než ji Onua zabila. Ponuka chytila jednoho netvora za nohu a Tahoi se zmocnil té druhé. Poník se psem monstrem společně roztrhali. Z různých ukrytých míst se vynořili ptáci – volavky, bukači, čejky, skřivani – a začali bojovat po jejich boku s nestvůrami; některé oslepili, jiné klovali a vířili vzduchem tak, aby nepřátelé nic neviděli. Řada z nich zaplatila za svou pomoc životem.

Nakonec zůstala naživu jen samice se skleněnou korunou na hlavě. Vznášela se těsně mimo Onuin dostřel s jedním z K'miřiných šípů zabodnutým v rameni.

„Růžová prasata!“ zavrčela.

„Jak se mi opovažujete vzdorovat, vy červi! Vy špíny!“

„Ale kdopak to tu mluví,“ vykřikla Daina a přejížděla šípem po tětivě. Sklopila luk, aby si nestvůra myslela, že palba skončila. „Tvá matka

byla pijavice se zkaženými zuby,“ posmívala se. Onua se navzdory situaci rozesmála. „A tvůj otec byl pávice. Zním kuřata s větším mozkiem, než máš ty!“

Královna zařvala a s roztaženými drápy se vrhla k zemi. Daina zvedla luk a uprostřed švihů ve správnou chvíli uvolnila šíp, který se vzápětí zabodl královně přímo do oka. Onua zajásala.

Daina už měla na těživě další šíp, královna však poodletěla dál. Z probodnutého oka jí odkapávala krev. Jestli cítila nějakou bolest, nevěnovala jí pozornost. Vznášela se mimo dostřel luku, ve zdravém oku rozzuřený výraz.

„Áááá, tebe si zapamatuju, holčičko.“ Nenávist v jejím hlase donutila Dainu ustoupit o krok. „Tvoje jméno mám zapsané v hlavě.“ Podívala se na Onuu. „Pro vás dva pozemské červy se ještě vrátím. Odteď patříte Zhaneh Ostrobřitě.“ Vymrštila se vysoko do vzduchu a zmizela.

„Nemůžu tomu uvěřit.“ Znělo to, jako by Onua mluvila pro sebe. „Říká se, že za hranicemi se dají potkat netvoři, ale tohle? Kde se tu vzali?“ Dala se do zkoumání těla jednoho z netvorů, zapáchalo ale tak, že si musela zakrýt nos, aby se k němu mohla vůbec přiblížit.

Daina k ní pomalu došla kulhavým krokem. Nebyla zraněná, ale cítila se potlučená a pořezaná a odřená na tisíci místech.

Na cestě ležela sýkorka. Daina ji sebrala, aby zjistila, že jedno křídlo jí visí jen na kousku kůže. Slzy se jí kutálely po tvářích a padaly na umírajícího ptáčka. Všude kolem leželi v rákosí ptáci, krvácející, mrtví.

„Je mi to líto, maliččí,“ zašeptala. „Měli jste zůstat schovaní.“ Ve spáncích jí bušilo. Zrak jí zastíraly černé a žluté ohnivě pruhy. V uších jí začalo hučet. Daina omdlela.

Onua ji viděla padat. Ptáček, kterého Daina držela v ruce, vyskočil do vzduchu, prosvištěl kolem K'miri a taktak minul její nos. Mokřinou se začal rozléhat zpěv. Ptáci se vznášeli do vzduchu, zpočátku nemotorně, jako by byli ztuhlí. Sova ležící na cestě se pohnula a potom k Onuině nesmírnému úžasu odletěla. Onua by byla přísahala, že měla napůl useknutou hlavu.

Zavrtěla hlavou a došla k ležící dívce. Pokud mohla soudit, Daina byla nezraněná. K'miri si ji se zavrčením zvedla na rameno, překvapena, jak je lehoučká. „Měla bys víc jíst,“ řekla svému břemeni, zatímco ho nesla k poníkům. Ponuka

přiběhla, aby Dainu očichala, a v každém jejím pohybu se zračily obavy.

„Nepředpokládám, že bys znala místo, kde bychom mohli sejít z cesty,“ prohodila k ní Onua napůl v žertu, protože ji ani nenapadlo, že by jí tato zvířata mohla rozumět tak jako dívka. Ponuka ale vešla do nedalekého porostu rákosí. Těsně za ním spatřila Onua mýtinu se skutečnou, pevnou zemí.

Onua měla zase o čem přemýšlet. Následovala Ponuku. Zbytek poníků šel za ní, řadu zakončil Tahoi.

Dainu lechtaly na obličeji drsné chlupy. Když otevřela oči, celý její obzor zakrýval Ponučin čenich. „Pusť mě.“ Její hlas zněl jako zaskřehotání. „Jsem v pořádku.“ Ve skutečnosti nebyla – celé tělo ji bolelo – ale bolest, která ji srazila k zemi, už byla pryč.

„Vypij to.“ Onua jí podávala pohár vody. Když ho polykala, cítila Daina bylinky. Žíly se jí rozlilo zvláštní brnění a začala se cítit mnohem lépe. Z bolesti, která ji srazila k zemi, zbyla už jen mírná strnulost.

„Neomdlela jsem, protože jsem malá holka nebo tak něco –,“ začala ze strachu, že K'miri

bude znechucená její slabostí. Ze všech sil se vyškrábala do sedu a dopila vodu.

„Nebud' hloupá.“ Onua jí podala stříbrné péro. „Nesahej na hrany,“ upozornila ji. „Jsou ostré jako břitva.“

Byl to kov, rytý a ve tvaru ptačího péra. Jestli to byla ocel, kterou to připomínalo nejvíc, pak byla tenká jako papír, ale nedala se ohnout. A navíc byla podivná na dotek, tak jako byly celé nestvůry podivné na pohled. I kdyby nic jiného neznala, přírodu ano. Takoví tvorové nepatřili do světa: při pohledu na ně cítila třes a nevolnost. „Co to bylo za tvory? Znáš je?“

„Slyšela jsem o nich, ale existovat nemají, ne tady. Říká se jim ocelorli.“ V Onuině hlasu zaslechla posvátnou hrůzu a respekt.

„Co jsou ocelorli?“

„Pojídači.“ Zabalila péro a odložila ho.

„Ale jsou to legendy. Nikdo je neviděl tři, čtyři staletí. Žili na bojištích, znesvěcovali těla – pojídali, znečišťovali, rozhazovali jejich části.“ Dřepla si zpátky vedle Dainy. „Poslyš – musím tebe i poníky na chvíli opustit – doufám, že ne na moc dlouho. Nemůžu ti říct proč.“

„Pak půjdu za tebou.“

Daina už se vedle ní cítila dost jistá, aby byla upřímná. „Tohle je mokřina, vzpomínáš? Tekuté písky, bažiny, hadi – řekla jsi mi, že se v bažinách moc nevyznáš.“

„Nedá se nic dělat. To, co musím udělat, je důležité. Zůstaneš –“

Daininou myslí probleskl obraz jejího prvního setkání s ocelorly. „Jde o toho jestřába, vid’?“ zeptala se a Onua se podívala stranou. „Toho černého. Snažila ses ho zavolat, ale on věděl, že to nedokáže, a tak se raději ukryl v rákosí. Teď ho chceš najít. Co je na ptákovi tak důležitého?“

Onuiny oči završely zlostí. „To tě nemusí zajímat. Je tu a to je celé – je důležitější, než si dovedeš představit. Jestli se mi něco stane, odved’ poníky k Jezdcům. Řekni Buri nebo Sargeovi, co se stalo–“

Daina viděla, že teď může této ženě vrátit něco z toho, co jí dlužila za to, že ji zaměstnala.

„Půjdu já.“

„Nepřichází v úvahu.“

Vzala si z vaků svůj luk a toulec s šípy. „Nebud’ hloupá. Je to odtud jen pár stovek metrů. Co by mě ještě mohlo potkat? Kromě toho, v bažinách se vyznám. A umím hledat ztracená zvířata.“

Kdyby ještě čekala, K'miri by si našla nějaký dobrý důvod, proč jí v tom zabránit. Uviděla v rákosí zvířecí stezku a vydala se po ní. „Kdybych uvízla, zavolám na Tahoeie,“ zavolala ještě.

„Daino!“ Nikdo neodpověděl. „Když mně bylo jako tobě, já jsem starší poslouchala,“ zamumlala Onua, ochotně zapomínajíc, že to bylo úplně jinak. Chytila Ponuku za otěže, když se klisnička pokusila následovat svou paní. „Ne, ty zůstaneš tady. A nesnaž se se mnou dohadovat.“ Poprvé od chvíle, kdy opustily trh, uvázala klisničku za otěže, usadila se na zem a čekala.

Stezka dovedla Dainu až k malému jezírku. Obcházela ho a směřovala při tom k místu, kde netvoří opustili les. Z křoví vyrazil tetřev. Následovala ho až na stezku, která vedla konečně po pevné zemi, a došla až ke stromům na kraji mokřiny. Tam se posadila na kámen a uvažovala, co dál. Jestli je pták naživu, určitě se musel ukrýt před ocelorly někde tady v okolí.

Zelená divočina, která ji obklopovala, byla krásná. Nosní dírky jí plnily vůně nejrůznějších rostlin; do uší jí doléhaly zvuky zvířat a rostlin, které se pomalu probouzely ze zimního spánku.

Copak jí to říkal jezevec tehdy ve snu? Když budeš pečlivě a dlouho naslouchat, můžeš slyšet kohokoli z nás, zavolat kohokoli z nás, koho jen budeš chtít. Samotné naslouchání jí určitě nemůže přivodit šílenství. Nesnažila se být zvířetem; chtěla je pouze slyšet. Koneckonců svého času se už řídila radami od lidí horších než jezevci.

Kromě toho, je-li jestřáb živý a zraněný, může se snažit zbavit bolesti pohybem nebo křikem. Když bude naslouchat, uslyší ho.

V tom případě teď musí být velice potichu.

Usadila se a zpomalila svůj dech. Blůza ji šimrala na těle; trochu si ji uvolnila. V prstu jí tepalo v místě popáleniny; vytlačila to ven z mysli.

Špičkami rákosí províval lehký vánek, až tiše vzdychaly.

Před ní něco dvakrát žbluňklo: dvojice pářících se žab. Tak tohle ji nezajímalo.

Po levé straně, pár metrů od ní, něco zašelestilo: párek hnízdících kachen. Copak nikdo nemyslí na něco jiného? Chrastivý hluk po jejím boku, to byla užovka na cestě za flíčkem slunečního světla. Na kameni jí bylo dobře, teplo na tváři pro ni bylo stejně příjemné jako pro hada.

Ale tam – vlevo, blíž ke stromům. Zamračila se. Neznělo to jako pták – jako jestřábi a sokoli u nich doma. Cítila se omámená a popletená, skoro jako tehdy, když mamce štípla trochu domácí medoviny.

Tiché vyštěknutí patřilo lišce, která našla černého ptáka. Velikého.

Daina zamířila jejich směrem. Liška znovu vyjekla, když Daina málem sešla ze správné cesty. Našla ho vedle velikého vykotlaného kmene. Jestřáb se ukryl uvnitř.

„Děkuju ti,“ řekla Daina. Liška se na ni zašklebila a zmizela v rákosí, zatímco Daina si začala prohlížet svého nového pacienta. „Chytrý kluk, že tě napadlo schovat se sem,“ zamumlala. (A odkdy vlastně jestřábi přemýšlejí o tom, kde se schovat?) „Tak pojď ven, už jsou pryč.“ Vložila dlaně do otvoru v kmeni a modlila se, aby je vytáhla ven celé.

Pták se ale dokolébal až do jejích dlaní, kde se uvelebil. Velmi pomalým pohybem ho vyzvedla z dutého kmene a položila na vrcholek jeho úkrytu.

Zíral na ni, lapaje po dechu otevřeným zobákem. Jedno rozpjaté křídlo vypadalo jako zlo-

mené na jednom, možná i na dvou místech. Vlasy na zátylku se jí začaly ježit. Člověk, který jestřáby příliš nezná, by tohoto ptáka zřejmě považoval za jestřába: to ale ona nemohla. Byl příliš veliký a jestřábi nejsou čistě černí. Jeho barva byla matná jako samet – pířka se mu vůbec neleskla. Nebyl v nepořádku, jako byli tihle oce-lorli, ale nebyl ani v pořádku.

Uřízla kus rákosu jako dlahu. „Patřím k Onue – Onue Chamtongové z K'miri Raadeh,“ řekla mu. „Poznáváš to jméno?“ Odpověď od něj nečekala, ale věděla, že laskavý hlas je něčím, na co reaguje každé zraněné stvoření. „Musím ti na to křídlo dát dlahu. Je zlomené.“ Proklela se za to, že u sebe nemá žádný obvaz, a potom odřízla několik pruhů ze své spodničky.

„Bude to bolet,“ upozornila ho. „Pokus se mě neklovnout, nebo ti to nikdy nenapravíme.“ Ignorujíc jeho pohled, jemně mu roztáhla křídlo. Jestřáb vykřikl jen jednou. To byla další podivná věc, pomyslela si; jiní ptáci by ji roztrhali na kusy za menší bolest, než jakou způsobila jemu.

Zajistila natažené křídlo dlahou z rákosu a cítila, jak se jí pták třese pod rukama. „Jsi šikovný a statečný chlapec,“ zabroukala, zatímco zava-

zovala poslední stužky bavlny. „Maminka by na tebe byla pyšná – ať je kdekoli. Ať je *cokoli*.“

Když byla hotová, zavěsila si samostříl na záda. „Budu tě muset odnést,“ vysvětlila. „Snaž se být potichu.“ Když ho opatrně sbírala a snažila se nedotýkat zlomeného křídla, pták se třásl, ale nekouzl jí ani nesekl. „Jsi nejpodivnější pták, jakého jsem v životě potkala,“ mumlala, když se vracela po stezce zpátky k cestě. „A taky nejtěžší.“ Když dorazila k Onue, byla celá zpocená. „Má zraněné křídlo.“

„Chvála bohům všech koní, tys ho našla!“ Úleva na K’miřině tváři byla až děsivá, jako by jí pták byl nějakým blízkým přítelem, pomyslela si Daina. Onua vyzvedla jestřába z jejích dlaní a prsty jemně prohledávala jeho tělo. Dainu vlastně vůbec nepřekvapilo, že u Onuy byl pták stejně klidný jako u ní.

„Když přesuneme vaky na jednoho z mírnějších poníků, může jet na nich,“ navrhl Onua. „Musíme se dostat co nejdál, než se utáboříme.“ Daina přikývla a přendala vaky na kaštanového valacha mírné povahy. I cestou pták klidně jel na jeho hřbetu, oddychoval, ale žádný jiný zvuk nevydal.

Zanedlouho opustili bažinaté údolí a vešli do lesa. Pokračovali v pochodu ještě po setmění. Onua jim svými kouzly svítila na cestu. Kráčeli mnoho hodin, než je odvedla ze silnice na malou stezku. Tady zapálila pochodeň a dala ji Daině. „O kousek dál je otevřený přístřešek na dřevo. Je dost velký, abychom se do něj vešly my i poníci.“ Našla v zavazadlech všechny věci, které potřebovala na své kouzlo. „Rozdělej oheň. Já se vrátím co nejdříve.“ Vrátila se k cestě s váčkem prášku v ruce. Tahoi se vydal za ní, ale nařídila mu, aby zůstal s Dainou.

„Myslím, že chce schovat cestu k nám,“ řekla Daina psovi. Vedla poníka, který nesl náklad, a ostatní je poslušně následovali. „Ale proč? Ta stvůra – jak se jmenovala? Zhaneh Ostrobřita – vidí ve tmě? Proč by nás sledovala, kromě toho, že se chce pomstít?“ Očima se vrátila k jestřábovi. Při pohledu rovnou do jeho očí se jí pořád ještě točila hlava. „Kvůli tobě určitě ne.“ Pták se otrásl. Přístřešek byl dost velký a jeho tři stěny chránily před větrem. Navíc bylo uvnitř ohniště a venku studna. S úlevou vysvobodila poníky, dala jim napít a nakrmila je zrním ze zvláštních zásob.

Toho večera přinesl Tahoi tři králíky. Jakmile se oheň rozhořel, Daina je stáhla a vyvrhla. Dva pokračovali na rožeň pro ni a Onuu; polovinu třetího dostal Tahoi. Ze zbývajících poloviny nařezala Daina proužky a nabídla je svému pacientovi. Odvrátil ale hlavu.

Možná nestihl zaznamenat tu vůni. Daina mu zamávala masem před zobákem. Ale on se znovu odvrátil.

Přičichla k masu: nijak se nelišilo od toho, co vedle ní s takovou chutí žvýkal Tahoi. Položila tedy maso na vak před ptákem, který předtím uložila na podlahu přístřešku. Jestřáb chytil sousto do zobáku a odhodil je pryč.

Daina vzala odmítnuté maso a nabídla je Tahoiovi. Pes je snědl a vrátil se ke svým kostem. Daina si založila ruce v bok a obrátila se na ptáka se zachmuřeným výrazem. Slyšela o tom, jak zajatá zvířata odmítala jídlo, ale jí se něco takového nikdy nestalo.

„Znám spoustu jestřábů, kteří by byli vděční za tak pěkný kousek králíka,“ řekla mu, aniž by si uvědomila, že zní přesně jako její matka. „Teď ti dám další kousek. Ne že ho zase zahodíš, protože další už ti nedám.“ Nabídla čerstvý pruh

masa ptákovi, který ho očichal – a odvrátil se. Položila ho před něj a on ho hodil Tahoiovi.

„Nechce jíst,“ řekla Onue, když se k nim K'miri připojila. „Co to s ním je? Nikdy se mi nestalo, že by si ode mě zvíře nevzalo jídlo.“

Žena se přikrčila k ptákovi a v šedozelených očích měla zmatek. „Zkusím to sama. Možná je to tím, že tě nezná.“

„Krmila jsem už spousty zvířat, která mě viděla poprvé v životě,“ odsekla Daina a ukrojila Onue další proužek masa. Jestřáb jej ale znovu odmítl.

Onua se podrbala na hlavě. „Zkus vařené maso. Musím nás ukrýt. Všude kolem po silnici se pohybují ozbrojení muži a něco hledají.“

Vyšla z přístřešku.

„Nás?“ zeptala se Daina. Onua zavrtěla hlavou a zahájila nyní již známé zaříkávání. „Tebe jistě ne,“ zašeptalo děvče jestřábovi. Odřízla kousek masa z rožně, ochladila ho vodou a nabídla je pacientovi. Ten je chvíli očichával, ale nakonec znovu odmítl. „Možná mu není dobře,“ nadhodila Onua při večeři. „Jednou jsem si zlomila klíční kost a taky se mi pár dní zvedal žaludek.“

„To bude tím šokem,“ opřela si Daina bradu o kolena. „Tím by to podle mě mohlo být.“

„Není to jen tak nějaký pták,“ dojedla Onua své jídlo. „Starat se o něj může být trochu podivné. Jen prosím tě udělej, co budeš moct, ano?“

V noci dívku probudil tichý šepot. Polozavřeným okem uviděla Onuu, jak sedí u jestřába a tiše k němu promlouvá. A to máma říkala, že já se chovám ke zvířatům jako blázen, pomyslela si. Otočila se na druhý bok a znovu usnula.

Ráno vyrazili zase dál. Cestou je mýjeli hledači, muži v sedle i pěší, ale zdálo se, jako by ptáka usazeného na hřbetě poníka nikdo z nich neviděl. „Neumím vrhat oheň ani léčit,“ řekla Onua Daině, „ale když něco ukryju, zůstane to ukryté.“

Další tři dny pokračovali v cestě. Jestřábovy oči stále těžko zaostřovaly a jeho rovnováha byla chabá. Po dlouhém uvažování ho Daina lehce přivázala za drápy k vaku, na kterém seděl. Nezdálo se, že by mu to vadilo, což se jí líbilo čím dál míň. Proti poutům by bojoval i ten nejmírnější vrabec.

Stav jejího pacienta se zhoršoval. Odmítal jakékoli maso, syrové i vařené. Třetího dne společné cesty mu nabídly syrové vejce a potom sýr. Snědl obojí, k jejich radosti, ale později vše vyvrhl.

V noci Dainu probudil Onuin hlas, který odříkával nad ptákem zaklínadlo, ale nezdálo se, že by pomohlo. K'miri stále promlouvala k ptákovi o lidských záležitostech – o situaci na cestách, o trhu v Críe, o činnosti Královniny jízdy.

Když se Daina podívala do ptačích očí, jednou spadla do příkopu, jindy zase zakopla o vlastní nohu. Od té doby se jeho pohledu vyhýbala a začala k němu cítit odpor. Proč se na toho ptáka nemůže podívat? A proč k němu necítí ono pouto, které má se všemi ostatními tvory?

Jeho křídlo se nehojilo. Čtvrtou noc s ním zůstala vzhůru, aby ho přiměla pozřít vodu smíchanou s medem. Nebylo to k ničemu. Horečka, které se snažila zabránit, už nastoupila a začala stoupat.

Někdy po půlnoci probudila Onuu. „On zemře. Dnes ne – možná zítra. Nenávidím, když zemře zvíře, o které jsem se starala!“ S pocitem studu si uvědomila slzy, které jí stékaly po tvářích, a rychle si je otřela netrpělivou rukou. „On není správně! Není jako jiní ptáci, které jsem kdy potkala, a já mu nedokážu pomoci! Nemůžeme zastavit v nějakém městě nebo vesnici a najít nějakého čaroděje, který by uměl –“

Onua zavrtěla hlavou. „Nepřichází v úvahu.“ Když Daina otevřela pusou, aby zaprotестоvala, žena řekla: „Mám k tomu své důvody. Důležité.“ Zatahala se za spodní ret a potom se rozhodla. „Odpočiň si trochu – zavolám o pomoc. Když bohové koní dají, bude někdo na doslech.“

Daina byla příliš vyčerpaná, než aby odpořovala nebo kladla otázky. Připadalo jí těžké i vklouznout mezi pokrývky. Poslední, co viděla, byla Onua klečící před ohněm, jenž nyní hořel šarlatovou barvou, a volající o pomoc s dlaněmi obrácenými vzhůru.

Spala až do úsvitu, kdy ji Onua vesele přivítala. „Měla jsem štěstí – pomoc je blíž, než jsem myslela. Něco sněz a možná se budeš chtít umýt. Tady za tím kopcem je malé koupaliště. Oni dorazí kolem poledního.“

„Kdo oni?“ Dainin hlas vyšel z jejího hrdla jako skřek.

Onua zavrtěla hlavou.

„Výborně. Další tajemství. To je něco pro mě,“ zavrčela Daina podrážděně, zatímco hledala ručníky a mýdlo. Protože byl teplý den, umyla si i vlasy a dopřála si dost času na vydrhnutí každého centimetru kůže. Nač spěchat? pomyslela

si. Stále se cítila mrzutá. Oni tu nebudou před polednem – ať jsou oni kdokoli.

Když se vrátila, jestřáb měl zavřené oči a chvěl se. Zahřála malé kameny a zabalila je do látky – ručníků, šátků, kapesníků. Opatrně, celou dobu k němu promlouvajíc, zabalila ptáka společně s kameny do deky v naději, že vypotí svou horečku. Asi po hodině zahřívání si od ní vzal po nějakém tom přemlouvání trochu ohřáté vody s medem.

Onua se unavila svými kouzly a celé dopoledne prospala. Daina se musela spokojit s častými cestami k silnici a vyhlížením slíbené pomoci. Ponuka a Tahoi ji následovali, jakkoli veliké byly její starosti.

Slunce už bylo vysoko na obloze, zakryté stále houstnoucími mračny, když uviděla na východě nějaký pohyb. Utíkala zpátky do tábora. „Onuo, přijíždějí nějací lidé.“

K'miri popadla luk a šípy; Daina udělala totéž. Šly k silnici a čekaly. Po chvíli Onua řekla: „To jsou moji přátelé. Ti v bílém patří do Královské gardy. Zodpovídají přímo králi Jonathanovi.“

Daina zírala na přibližující se společnost. Válečníci odění v brnění a na nádherných koních

jeli ve čtyřech řadách, za nimi vznešeně povlávaly bílé peleríny s kápěmi. Pod klapotem kopyt jejich ořů se otřásala země. Před nimi jel vlajkonoš se standartou, na níž se vyjímal stříbrná čepel a koruna na pozadí z královské modři.

Vedle něj jel rytíř v plné zbroji, pozlaceném brnění a zlaté helmici zářivé jako zrcadlo; na levé paži měl rudý štít se znamením zlaté kočky stojící na zadních nohách.

Kůň tohoto rytíře byl mohutnější než koně bojovníků v bílých pelerínách, i když ne tak veliký jako důstojníctví koně běžně používaní těmi, kdo nosili plnou zbroj či pancéřování. Byl stejně zlatavý jako kočka na rytířově štítu, s černou hřívou a oháňkou.

Celá společnost vypadala jako pohádkový výjev. „Ach, bohové,“ vydechla Daina.

Když dojel k Onue, zastavil rytíř celé procesí zvednutou rukou. Jeho kůň odmítl zastavit a došel tak blízko k Daině, aby ji mohl šfouchnout hlavou do hrudi.

„Ty krasavče,“ zašeptala a přejížděla hlavou po jeho hřívě. „Ach, ty krásný, krásný koníčku.“

Onua se smíchem došla k hlavě válečného koně a jemně ji zase zvedla. Rytíř sledoval K'miri ote-

vřeným hledím. „Táboříte tady?“ Onua přikývla a on se vrátil ke svým lidem. „Hakime, jsme na místě.“

Snědý muž v předním šiku jezdců s bílou peleřinou přikývl a začal volat rozkazy. Výsledkem byla okamžitá aktivita: muži sesedali z koní, předávali otěže několika svým bratrům, zatímco jiní sundávali vaky ze svých i rezervních koní. Za pár vteřin už byli pryč ze silnice a vztyčovali stany, aby se podělili o mýtinu s poníky a Tahoiem.

Rytíř připevnil štít a helmici k sedlu. Sesedl z koně a předal otěže jednomu z vojáků, potom si stáhl z rukou železné rukavice zdobené ametysty. „Zlaté kožené oblečení,“ postěžoval si. „Poslední míli mám chuť se udrbat na zádech.“ Zakřenil se na Dainu. „Ta výzbroj vypadá pěkně, ale není dvakrát pohodlná.“

Daina byla velmi zmatená. Když rytíř sesedl z koně, byl nejméně o pět centimetrů menší než ona a jeho tělo mělo zavalité, ale nijak svalnaté obrysy. Krátké vlasy v barvě mědi byly ještě rozčuchané z toho, jak si sundal helmici. Z ušních lalůček mu visely dva ametysty, které se barvou dobře hodily k jeho očím.

„Můj smysl pro humor se někam zatoulal,“ řekla Onua. „Daino, tohle je paní Alanna z Pirátské bašty a Olau – Králova pobočnice. Alanno, tohle je Daina. Počkej, až uvidíš, co dokáže se zvířaty.“

Daina zírala na nabídnutou ruku, potom do nachových očí. „Pobočnice? Rytířka, které říkají ‚Lvice‘?“ „Ani mi to neříkej,“ řekla Alanna. „Čekala jsi někoho většího.“

Daina potřásla nabídnutou rukou. Hned si vzpomněla na svého pacienta a zeptala se: „Dokážeš pomoci? Já s ním nemůžu nic svést.“

Onua vzala pobočnici za loket. „Alanna je léčitelka a čarodějka – jestli ona nedokáže na nic přijít, pak už nikdo.“

„Nebude mi mít za zlé, když to nedokážu?“ zeptala se rytířka, zatímco ji Onua vedla k nemocnému jestřábovi.

Daina vysvobodila ptáka ze zábalů. „Nic nejí, vzal si jen trochu vody s medem,“ vysvětlovala. „Žádné maso ani ryby. A má pořád závratě.“

Nachové oči na ni ostře pohlédly: „Jak tohle víš?“

Daina se jí podívala přímo do očí. „Prostě vím. Já mám –“ „Talent na zvířata,“ řekla Onua zároveň s ní a zazubila se. Alanna ptáka zvedla,

dávajíc dobrý pozor na zraněné křídlo v dlaze. Jestřáb zamrkal, podíval se na ni – a schoulil si hlavu na její hrud'. „Zná mě. Dobrá.“ Odnesla ho ke stanu, který postavili vojáci, a zmizela uvnitř.

„Počkej tu,“ řekla Onua Daině. „Nedovol těm mužům, aby se chovali hrubě k Tahoiovi nebo poníkům.“ Vešla do stanu za rytířkou.

Daina si uvědomila, že musí rozmístit uvazovací kolíky tak, aby menší koně nevyrušovali ty velké. Dala se do práce. Tahoi se držel blízko u ní a Ponuka se chovala přímo vzorně. Válečníci se na ni usmívali, zatímco stavěli další stany a ohniště na vaření. Pár jich odešlo k nedaleké řece s rybářskými pruty v rukou. Ráda by šla také, ale neodvážila se těch výkonných Tortallanů zeptat.

„Velká milosrdná Bohyně!“ ozval se výkřik ze stanu, kam Alanna s Onuou odnesly ptáka. „Pro všechny bohem zatracené, prostoduché –“

Daina vytřeštila oči. Muž, kterého rytířka oslovovala jménem Hakim, se usmál. „Lvíce má svou náladičku,“ řekl děvčeti. „Někdy ji to přepadne.“

Rytířka s dupotem vyšla ze stanu. Brnění vyměnila za jezdecké kalhoty a bílou košili. Na hrdle jí zářil rudý drahokam jako řeřavý uhlík.

„Nechápu –“ Nachové oči se rozsvítily při pohledu na Dainu. „Ty, děvče, – pojď sem!“

Tahoi zavrčel a naježil srst. Rytířčin tón se mu nelíbil.

Alanna se na něj podívala a pak se usmála. „Odpusť. Daino, mohla bys sem jít, prosím? Myslím, že potřebuji tvou pomoc.“ Vedla děvče do stanu a mezitím vykládala: „Onua říká, žes ho našla za – neobvyklých okolností.“ Jestřáb ležel na lůžku určeném pro lidi, oči rozšířené a vyděšené. „Jak to bylo?“

Bylo tu něco, co jí bušilo do uší a znervózňovalo ji. „Upřímně, Vaše Lordstvo –“

„Alanna,“ byla přísně přerušena.

Pomyslela na to, že bude pobočníci, jedinou rytířku v dějinách, oslovovat jménem, a trhla sebou. „Jen jsem mu naslouchala. Sedla jsem si a prostě – naslouchala.“

„Udělala bys to pro mě ještě jednou, teď, prosím?“

Daina polkla. „Ale on je přímo tady, madam. Lvice.“

„Otoč se k němu zády, jestli to pomůže.“ Alanna si nervózně pohrávala s rudým klenotem na hrdle. „Naslouchej mu přesně tak jako tehdy.“

Naslouchání je v pořádku, pomyslela si Daina nervózně. Předtím jsi jen naslouchala a nepotkalo tě nic zlého. I jezevec říkal, že je to v pořádku. Tak tedy dobrá!

Zavřela oči. Vyprázdnila mysl a nechala zpomalit dech tak, až ho přestala slyšet. Soustředila se na uši. Venku Ponuka přežvykovala trs trávy a říkala si, že by měla zkontrolovat Dainu, když už je s cizinci tak dlouho sama. Zlatý válečný kůň nervózně přešlápl; chtěl se víc proběhnout.

Tam! Cizí, vzdálený hlas, jenž nepřipomínal žádné zvíře, které znala. To musí být jestřáb. Opravdu si pro sebe něco mumlá?

„Slyším ho.“ Její hlas zněl ospale. „Je to vězeň. Nemůže se dostat ven. Ale vždyť je jen v posteli–“

„Pst.“ Pod zavřenými víčky cítila dva nachové ohně. „Zavolej ho, Daino – ve své mysli. Jmenuje se Numair Salmalín.“

„Alanno – možná bude lepší Arram.“ To byla Onua, zněla jako z velké dálky. „Numair to byl jen osm let – Arram je celý život.“

„Pravda. Zavolej ho jako Arrama, Daino.“ V očích se ustálila pevná nachová světélka, která jí v tváři hřála jako slunce.

„Proč –“

„Zavolej ho.“ Rytířčin hlas byl vlídný, ale pevný. Daina si povzdychla. „Arram Salmalín? Arrame – tak pojď. Jsi příliš daleko. To je v pořádku, Arrame – jsi v bezpečí –“

Něco za ní hlasitě prasklo a vytrhlo ji ze soustředění. Otevřela oči ve chvíli, kdy do stěny stanu před ní udeřily kusy rákosy: jestřábovy dlahy. „To bych se na to podívala,“ peskovala ho a posbírala dřívka. „Takhle se ti to křídlo neza-
hojí.“ Otočila se, aby jim ukázala důkaz.

Jestřáb zmizel. Onua právě zakrývala prostěradlem velikého, nahého muže.

Ospale se na ně všechny pousmál. „Mohl bych dostat něco k jídlu?“

Daině spadla čelist. „Kde se tady vzal?“

Alanna se nad cizince naklonila a zadívala se mu do očí. Onua popadla děvče za loket a vyvedla je ven ze stanu. „Vysvětlím ti to později,“ řekla K'miri. „Ještě toho pro něj musíme hodně udělat.“

„Onuo, kde je můj jestřáb? Kde se tam vzal ten muž?“ Kolena se jí třásla.

Onua jí položila dlaň na ústa. „Pst. Žádné další otázky. Všechno ti vysvětlím – později.“ Vrátila se do stanu a dobře za sebou zatáhla plachtu.

„Později,“ mumlala si Daina pro sebe. „Výborné. Mizí tu jestřábi, objevují se muži – proč ne? Později.“ Odkráčela pryč, aby se postarala o poníky, kteří jediní jí aspoň všechno řeknou a nečekají na žádná „pozdějí“.

3.

SMRTONOZI A MEDITACE

Dainu probudili ježci, kteří se přibatolili k ní pod pokrývkou, třesouce se hrůzou. Nebyl to takový ten kontrolovaný strach, jaký pociťují v okolí lovců, nýbrž bezuzdná panika, která je přiměje utíkat před ohněm. Vymanila se z pokrývek. „To je v pořádku,“ zašeptala. „Zůstaňte tu.“ Natáhla na sebe oblečení a boty. Nyní to cítila, jakousi těžkost ve vzduchu i v duši – ani ne jako ocelorli, ani ne jako rozběsněný medvěd, ale byla v ní nějaká příchut', která jí připomínala okřídlené netvory. Muži v táboře okolo ní klidně spali – žádné chrápání jako u dědečka. Onua si ze sna něco mumlala. Tahoi u ní ani u poníků nebyl. „Zůstaň tu,“ řekla Daina Ponuce, která chtěla jít za ní. Natáhla na luk tětivu a zkontrolovala její pevnost, zatímco se vydala obhlédnout okolí. Ve stanu Lvice hořelo světlo. Druhý stan, kde ležel muž, jenž byl jestřábem, byl ztemnělý.

Les za jejich táborem jako by zhoustl strachem. Malá zvířata se zahrabávala co nejhlouběji do svých nor. Ta velká už byla pryč. Sova sedící někde ve větvích byla skoro bez sebe hrůzou. To bylo špatné: sovy se nebojí.

Tahoi seděl na hranici lesa a větril nosem ve větru. Když mu Daina položila ruku na rameno, trhl sebou. „Co je?“

Věděl ale jen, že je to zlé a že se to blíží.

„Zůstaň u poníků. Hlídej je.“ Tahoi se ohradil zakňučením. Čekat, až ho dostihnou potíže, bylo těžké; lepší je vyhnat je hned na začátku. „Jen běž.“ Zdráhavě ji poslechl.

Nedaleký strážný k ní zvedl ruku v pozdravu. Za ním uviděla Daina dalšího. „Slyšíte něco?“ zeptala se. „Myslím, že se blíží něco zlého. Něco, co je špatně.“

„Já nic neslyším.“ To promluvil Hakim. Oči neodtrhl od lesů před nimi. „Jdi si zase lehnout.“

Ale na spaní nebylo ani pomyšlení, teď ne. Daina zkontrolovala poníky a zjistila, že i oni se bojí. Koně za nimi byli ve střehu a sledovali stromy pozorně jako stráž. Válečný kuň hrabal kopytem do větru: věděl, že nebezpečí je blízko.

Chtěl s ním bojovat a tahal za svůj provaz ve snaze zjistit, jestli ho dokáže vytrhnout ze země.

„Ještě ne,“ řekla a poplácala ho na kohoutku. „Hlídej. Čekej.“ Odešla k lesu.

„Nechod sama.“

Daina se v mžiku otočila a ztratila rovnováhu. Silná ruka ji popadla za loket a zvedla ji zpátky na nohy. Byla to Lvice, v košili, jezdeckých kalhotách a vysokých botách. Rudý drahokam na jejím krku stále svítil; v pravé ruce třímala připravený meč.

„Klid,“ napomenula ji rytířka. „Co tě sem přivedlo?“ Kráčely spolu k malé mýtině, která ležela asi deset metrů odtud. Daina se zhluboka nadechla a přinutila se uklidnit. „Blízko je něco, co není v pořádku. Lépe to nedovedu vysvětlit.“

Lvice zkoumala všechny stromy okolo. „Také to cítím.“ Poklepala na drahokam. „Varuje mě před potížemi, někdy.“

„Podívej.“ Její matka říkávala, že vidí v noci jako sova. Díky tomu také uviděla na mýtině králíka, kterého by všichni ostatní přehlédli. Klekla si, aby zvedla tělíčko, a zjistila, že je ještě teplé.

Nad Alanninýma rukama se objevilo bílé světlo, její kouzlo. Rytířka se dotkla tělíčka dlaní a ucí-

tila jeho teplo, potom se dotkla rudých kapiček na králíkově nose. Přičichla k prstům. „Krev? Puklo mu srdce –“

„Něco ho vyděsilo k smrti.“ Daina si tím byla jistá. Něžně položila mrtvé stvoření na nedaleký pařez. „Ještě je tu něco, Lvice. Velká zvířata – na míli odtud žádným směrem není ani jediné. Poslouchej.“

Rytířka zhasila své světlo a poslechla ji. „Nic se nehýbá –“

Mezi nimi prosvištěl netopýr, štěbetaje své varování. Překvapená rytířka i dívka uskočily – a na místo, kde ještě před okamžikem stála Alanna, dopadlo lano, které poblikávalo odpornou žlutozelenou barvou.

Nějaký zvuk nad hlavou přiměl Dainu, aby se podívala vzhůru, zatímco si do luku vkládala šíp. Z výšky se na ně řítíl obludný, gigantický pavouk. Zastřelila ho dříve, než vlastně věděla, na co to střílí. Nad nimi zazněl lidský výkřik; vytekla na ni černá tekutina, která pálila jako kyselina. Vpálila do té věci ještě další dva šípy a uskočila, když to dopadlo na zem.

Alanna zatím křikem varovala celý tábor. Daina se právě chystala otřít si ruku o listí, když se na

okraji jejího zorného pole něco pohnulo. Uskočila z cesty a na její místo vklouzla Lvíce, hladce jako po másle. Její meč se zableskl jednou – mocná rána odsekla novému útočníkovi najednou dvě nejbližší nohy – a podruhé, když té věci setnula hlavu. Stalo se to tak rychle, že si Daina ani nebyla jistá, že to je pravda, dokud ji Alanna neodtáhla z cesty smrtelné agónii nestvůry. Rytířka a dívka čekaly okamžik či dva bez dechu, jestli se objeví další gigantický pavouk.

„Myslím, že víc jich nebude,“ řekla Daina nakonec. „Předtím to tu bylo cítit tak nějak – špatně. Teď už je to skoro pryč.“

Až když se nohy s mnoha klouby začaly hýbat, všimla si, že ten, kterého zastřelila, je dosud živý. Spolkla svou nevolnost, vytáhla dýku a obešla tu věc, aby ji zabila – nejlepší bude useknout jí hlavu.

Myslela si, že jsou to pavouci, takřka stejně velcí jako ona, s těly pokrytými matně černou srstí. Už to by bylo dost hrozné, dokud však toho jednoho neviděla zepředu. Hlava a krk byly lidské – zuby měl ostré a špičaté jako velké kočky. Křičel hlasem lidského muže, nepřičetný při pohledu na něž.

Ústa se jí otevřela; ze zaškraceného hrdla jí vyšel výkřik děsu a odporu. Nůž jí vypadl z otupělých prstů. Nebylo divu, že z těchhle měla v noci stejné pocity jako z ocelorlů. Byli právě tak špatně, děsiví kříženci zvířete a člověka, kteří neměli žádný důvod existovat.

„Velká milosrdná Bohyně.“ Za ní se objevila Alanna. Daina se cítila trochu lépe, když zjistila, že bledost rytířčiny tváře není způsobená pouze světlem, které vyvolala, aby lépe viděly. „Už jsi někdy slyšela nebo –“

„Nikdy.“ Otočila se k tomu zády – rozhodnutá nechat to pomalu umírat – a třesouc se hrůzou našla padlý kmen, na nějž by si mohla sednout. Děda jí vyprávěl příběhy o podobných monstrech s lidskou hlavou a pavoučím tělem, jménem smrtonozi. Udatný člověk je nejsnáze uloví v noci, říkával: jejich pavučiny totiž ve tmě svítí.

Na rameni ucítila ruku. „Děvčátko, tvoji předkové jsou na tebe dnes pyšní.“ Byl to strážný, ten muž Hakim. „Jsi nejlepší lukostřelec, jakého jsem kdy potkal – dokonce ještě lepší než Lvíce.“

Alanna přikývla. Klekla si k té věci a zkoumala ji raději klacíkem, než aby se jí sama dotkla. „Máme štěstí, že jsi to cítila přicházet, Daino.“

Děvče polklo a pomyslelo si: nedotkla bych se toho ani větví, a ani kdybyste mi za to zaplatili. „Probudili mě ježci. Nevěděli, co tam venku je. Cítila jsem, že se blíží něco špatného, ale netušila jsem, že to bude vypadat jako – jako tohle.“ Uskočila, když rytířka popadla hlavu té věci za srst – už to bylo mrtvé – a dodala: „Dědeček mi vyprávěl příběhy o smrtonozích, ale říkal, že byli vyhubeni před mnoha a mnoha lety.“

„Vyhubeni ne.“ Hakimův hlas byl pevný, ale tvář se mu leskla potem. „Před čtyřmi stovkami let je největší ze všech šamanů uvěznili v Říši bohů.“

„Chceš říct, že jsou to bohové?“

„Nesmrtelní a bohové nejsou totéž. Jen žijí na stejném místě.“ Alanna si oprášila ruce. „Stejně jako ocelorli, Daino. Ti byli zavřeni do Říše bohů ve stejný čas, společně s mnoha dalšími stvořeními. Gryfy, draky a tak dále.“

Daina těžce polkla: takže takovýchhle je víc? Co když se i oni osvobodili a utekli z vězení, kde byli zavřeni tak dlouho?

„Bohové všech koní.“ Našla je Onua. „Lvice, co–“ „Říká se jim smrtonozi.“ Rytířčin hlas byl věčný a strohý. „Bohyně ví, kolik z nás by za-

bili a odvěkli k sežrání, kdyby Daina nebyla tak ostražitá.“

„Jednoho jsi zabila ty,“ připomněla jí Daina. Odešla ke kraji mýtiny a naslouchala lesům za nimi, jen pro jistotu. Všude kolem slyšela pohyb živočichů, velkých i malých, jak se vracejí ke svému nočnímu záležitosti. Já sama nevím, jestli bych ještě někdy vylezla z nory, pomyslela si.

Vzpomněla si na jeden svůj závazek. Ohlédla se. Hakim a Onua zkoumali s klacíky v rukou jednoho ze smrtonohů. Většina tábora se přišla podívat – a podívat. Jeden z vojáků zvracel na kraji mýtiny, z čehož se začala cítit lépe. Aspoň že se ona nepozvracela.

Stoupla si ke stromům, kam se ukryl netopýr, jenž je varoval. „Díky, kamaráde s křídly,“ zašeptala. „Děkuju ti za nás obě.“ V temnotě před ní se ozvalo netopýří zapištění v odpověď. Daina se usmála a vrátila se zpátky k lidem. „Je po všem,“ řekla Alanně. „Zvířata se vracejí.“ Najednou se cítila vyčerpaná; v popálenině na ruce jí tepalo.

Onua jí dala paži kolem ramen. „Obě jsme měly vzrušení až dost. Teď pojď.“ Vedla ji k ohni. „Jsi v pořádku?“ Soucitně sykla, když jí Daina ukázala svou popáleninu, a došla pro léky. Daina si

sotva pamatovala, že jí ránu někdo vyčistil a zavázal, tak byla unavená. Bolest ustoupila a ona si šla hned lehnout.

„Jsi si jistá, že jsi v pořádku?“ Žena o ni měla očividně obavy.

Daina se na ni usmála. „Myslím, že ano.“ Ježkové se k ní ještě těsněji přitulili. „Určitě budu mít noční můry.“

„To já taky,“ povzdechla si Onua. „Aspoň je můžeme mít, protože jsme naživu.“ Vklouzla do své postele.

„A co on? Ten jestřáb – muž?“ Daina ukázala na pacientův stan.

Onua se usmála. „Pan Salmalín to celé prospal. Bude šíleně vzteklý, až se o tom doslechne. Smrtonozi jsou víc jeho parketa než naše.“

Daina řekla ostýchavě: „Proč jsi mi neřekla pravdu? O jestřábovi?“

Z druhé postele se ozval povzdech. „To jeho měnění podoby – je to tajemství. Ví to jen pár lidí a nesmíme to nikomu říkat. Není to v tom, že bych ti nevěřila – věřím ti.“

„Je to zvěď?“

„Jen někdy, když královský šéf špionáže nemůže poslat nikoho jiného.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.